

Plánované akce:

27. 6. 2009 | Koncert Vavřineček opět doma!

Od 15 hodin opět rozezvučí zdivo jilemnického chrámu sv. Vavřince - uskuteční se totiž již třetí koncert naší SPOLČOKAPELY v Jilemnici. Jsme rádi, že po učinkování při různých příležitostech (třeba diecézko v HK) můžeme udělat také něco pro a v naší "domovské" farnosti! Budeme velmi rádi, když nás přijdete podpořit! Těšíme se na Vás! www.signalny.cz/koncert-vavrinecek-jilemnice

3. - 10. 8. 2009 | Prázdninové putování s P.Mazurou

Na letošní putování s P.Mazurou se vydáme na Šumavu, přímo k přehradě Lipno. Vyrážíme na výlety do Německa a do Rakouska, ale hlavně se budeme snažit tvořit dobré společenství s Kristem uprostřed.

15. 8. 2009 | Diecézní pouť do Králík

Letošní diecézní pouti se aktivně zúčastní i mládež, pro kterou bude nachystán pestrý program. Skvělá příležitost pro všechny, kteří chtějí upevnit společenství naší diecéze a vykonat za ni pouť. Součástí programu je i koncert naší spolčokapely Vavřineček, který se uskuteční v pátek 14. srpna večer. Dále budeme doprovázet večerní modlitebni vigílii.

Z našich končin se vydává skupina, která bude do Králík putovat pěšky od středy 12. srpna. Kdo by se chtěl této pěší poutě zúčastnit, tak se může ozvat na email Jirky Lukeše: jirky.lume@seznam.cz. <http://www.signalny.cz/p-o-n>

11. - 13. 9. 2009 | Vikariální setkání dětí

V pořadí druhé vikariální setkání pro děti ve věku 8 - 14 let proběhne o víkendu od 11. září do 13. září v Rokytnici nad Jizerou. Můžete se těšit na mnoho zábavných aktivit, rukodělek, dobrodružství a skvělé společenství!

26. - 28. 9. 2009 | Návštěva Svatého otce v ČR!

Na konci září navštíví naší zemi papež Benedikt XVI. Setkat se s ním bude možné v Brně a ve Staré Boleslavi, kde bude také program speciálně pro mládež. <http://www.navstevapapeze.cz/>

9. - 11. 10. 2009 | Vikariální setkání mládeže

Již tradiční setkání mládeže tentokrát v Rokytnici nad Jizerou - společné akce, slavnostní mše s posvěcením kapličky, rockový koncert, tématka, skupinky, skvělá parta, atd... <http://www.signalny.cz/vikariatni-setkani-r>

SPOLČO

společenství mládeže
z Jilemnicka

*"Něco končí,
něco začíná..."*

Před několika dny opustila pozemský svět naše Tonička Hofmanová. Člověk, o kterém není potřeba mnoho psát; její život hovořil za vše. Přeci jenom přijměte řádky níže jako milou vzpomínku na ženu, která se už raduje s Pánem v nebi. Tonička nám bude jistě chybět, ale osobně můžu říct, že jsem nějakým způsobem ráda, že odešla za Tím, za kým se celý život těšila. Kéž by takových lidí, jako byla Tonička, bylo víc. Myslím, že by se takto vyřešily všechny problémy světa.

S končícím červnem nás čekají prázdniny. Přeji vám mnoho aktivního i pasivního odpočinku pro tělo a spoustu nových zážitků a zkušeností pro duši.

-red-

Co je podstatné na konci života

Antonie Hofmanová, pro všechny Tonička. Radostná apoštolka mladých. Tak ji ve svých vzpomínkách vnímá světicí královéhradecký biskup Josef Kajnek, tak ji vidí početný zástup lidí, s nimiž se ve svém životě setkávala. Pro mnohé zůstává vzorem a přímluvkyní. Většinu života žila a pracovala v Podkrkonoší.

**"Bůh je láska,
kdo zůstává
v lásce,
zůstává v Bohu
a Bůh zůstává
v něm.**

I. Jan 4, 16

Do jejího mládí zasáhla okupace, válečná léta prožila v Praze. Zde se rozhodla pro vyučování náboženství. Pro své křesťanské zásady, k nimž vedla mládež, byla v době komunismu zatčena a odsouzena k šesti letům vězení.

Prošla řadou profesí, nakonec pracovala dvacet tři let jako ošetrovatelka v dětské léčebně v Jánských Lázních.

Od konce sedmdesátých let žije v Jilemnici a její dům ve Zvědavé uličce se postupně stal místem setkávání křesťanů a předávání víry. Byla dlouholetou katechetkou mládeže z celých Krkonoš. Jako velká ctitelka Matky Boží se i ona stala matkou mnoha duší, a tak svým životem naplňovala poslání - předávat víru druhým, svědčit o Bohu vlastním životem a vytvářet

Vavřineček

vydává spolčo z Jilemnicka v omezeném počtu výtisků pro vlastní potřebu. Více se o naší činnosti dovíte na adrese <http://spolco.jilemnicko.cz>, kde jsou také k nalezení aktuality. Tento časopis je volně šiřitelný, pouze nás prosím o jeho případném kopírování informujte. -red-

kolem sebe společenství.

Více než padesát let byla členkou sekulárního františkánského řádu.

Napsala několik knih, mezi nejznámější patří její autobiografie „Žijeme jen jednou“ a „Svoboda v nesvobodě“ o letech strávených v komunistickém vězení.

V roce 2007 obdržela od papeže Benedikta XVI. záslužný kříž „Pro Ecclesia et Pontifice“.

- Honza Vrátný -

Rozhovor s Toničkou, který byl natočen před několika týdny vyjde v některém z příštích čísel.

Prvomájová pouť do Stromkovic

„Bylo krásné poledne - první máj. Polední máj - byl pouti čas. Maruščin zval ku cestě hlas...“ Málokdo by neslyšel toto volání, a tak se naše spolčo vydalo na celodenní putování do Stromkovic. Úderem poledne se sešla spanilá jízda aut plná nedočkavých lidí na vlakové zastávce v Horní Sytové. Celou řadu uzavíral jeden nejmenovaný motorkář Š. K., který dával co proto svému železnému oři, aby stačil...

Vjeli jsme do lesa a nevěřil bych, jak ty staré osvědčené Škodovky 120 jezdí. Celou kolonu jsme zaparkovali u cesty

v lese. Velká poklona se dává řidiči, který zaparkoval na cestě, která byla v příkrém sklonu - asi tak 45° (asi měl náhon 4x4).

A odtud, z lesa, jsme se vydali na překrásnou pouť. Nejprve jsme odložili přebytečné věci k místu večerního táboráku a rádně odlehčení jsme pokračovali dále. Kochali jsme se přírodou - ani se nestíhalo fotit vše, co nás zaujalo. Cestou jsme, jak jinak, v lese našli velký kříž na památku tragické události, která se zde odehrála. Od tohoto místa jsme se začali modlit růženec. Bylo to celkem pěkné - člověk jde přírodou, velká pohoda a za to vše může poděkovat Pánu ve společenství lidí, kteří to myslí fakt vážně se svým životem a berou ho do svých rukou. Přál bych to zažít každému, kdo to ještě nezažil.

Musím uznat, že cesta nebyla zrovna po rovině... Bylo to jako na houpačce, nahoru a dolů, jen v poměru, že na kilometr **dolů** se šly asi 4 kilometry **nahoru** - to je divný ne? Cestou nás provázely opět pěkné a daleké výhledy, zajímavá místa a kdo si chtěl občas odskočit, nezřídka narazil i na bažinu

Co mě zarmoutilo? Pravděpodobně se něco takového teprve chystá, neboť mám samé šťastné chvíle. Jedna bolest mě však potkala. Jeden z mých nejbližších mladých příbuzných těsně před mou konsekrací dostal rakovinu... Všichni se ale za něho modlíme.

Je to pro Vás velká změna?

Ano, velká. Nikdy mě nic takového přece ještě nepotkalo. Je to však nádherné!

Co Vás čeká v těchto dnech?

Jeden den je jako druhý. Každé ráno si povídám s Pánem Ježíšem o tom, co mě v ten den potká, abych to prožil spolu s Ním. Denně mě čekají různé návštěvy a setkání a na to se vždy těším a připravuji.

Ve Vaší diecézi se zdá, že je ještě více vidět zlo, kterého se dopustili

minulé režimy... Jak byste se k tomuto tématu vyjádřil? Co pro Vás osobně znamená představa Hitlerovské nadvlády a potom komunismus v kterém jste žil?

Vůbec zde v tomto kraji nepocitují větší míru zla než v kraji jiném naší české země. Jakákoliv nekřesťanská nadvláda existující kdykoliv v lidských dějinách je pro věřícího člověka zkouškou. Nesmíme a nemůžeme s žádným terorem souhlasit. Máme zůstat věrni Pánu Bohu. Doma nás vedli k tomu, abychom nikdy v sobě neměli sebenepatrnější zlo hříchu a abychom nikdy kolem sebe nerozsévali mnohdy nenápadné semeno nesvornosti a nepokoje. Rodiče nás také měli k tomu, abychom byli ochotni i něco vydržet a více spoléhat na Boha, který má vše ve své ruce.

Dokončení rozhovoru v příštím čísle.

- Ptal se Jenda Lukeš -

Litoměřická katedrála s Vavřínečkem v popředí

Zkouším oslovit pana biskupa přes e-mail k rozhovoru pro Christnet. Během několika minut se mi dostává odpovědi: „*Vážený a milý Jene Lukeši, Janové musejí držet při sobě! Tedy, samozřejmě, pošlete otázky a pokusím se na ně odpovědět. Čekám a zdravím.* Mons. Jan BAXANT“ Poznávám, že pan biskup je **vtipálek** a tak večer si vyměňujeme vtipné názory po mailu... Zírám, že otec biskup je takový přátelský a že si na mě a na Christnet udělá čas. Je vidět, že to je člověk, který i v tomto rozhovoru chce promluvit srdcem, opravdově...

Otče biskupe, kdy jste se poprvé dozvěděl o tom, že Vás chce Svatý otec jmenovat litoměřickým biskupem?

Ve skutečnosti jsem nikdy nevěděl, že mě Svatý otec chce litoměřickým biskupem jmenovat. Že učinil toto rozhodnutí, jsem se dozvěděl několik dní před jmenováním, tedy koncem měsíce září minulého roku.

Kdo Vám sdělil Vaše jmenování?

Záležitosti kolem jmenování má všude na světě v církvi na starosti apoštolský nuncius. To je tedy jeho poslání, krom jiného.

Jaké na to byly Vaše reakce? Co Vám v tu chvíli probíhalo hlavou?

V údivu jsem oněměl. Několik chvil jsem si myslel, že je to sen. Hlavou mi neprobíhalo nic, protože jsem byl tak dojat, že jsem si řekl: to je zázrak a Pán Bůh zázraky koná.

“Ať vidím! A moje heslo bylo proto hned na světě.”

Jak a kdy jste si vybíral Vaše biskupské heslo a znak?

Heslo jsem měl hned. Po celý svůj kněžský život jsem se často a rád vracel k evangelnímu příběhu o slepém žebračovi. Připomínal mi

vždycky leccos z mého života. On vykřikl k Pánu Ježíši: Ať vidím! A moje heslo bylo proto hned na světě.

Se znakem to bylo tak, že je dle svých uměleckých vloh a na základě hesla vytvořil můj vynikající kněžský spoluprátr Dr. Zdeněk Mareš. Předložil mně několik variant a spolu jsme nakonec vybrali jednu, kterou jsme zveřejnili.

Co byste chtěl v litoměřické diecézi změnit a co byste chtěl zachovat?

V litoměřické diecézi bych nechtěl změnit nic a všechno dobré bych chtěl ponechat. Změnit bych však chtěl někoho a rozhodnit bych si přál to dobré a krásné, co tu už dávno je. Změnit k lepšímu bych chtěl především sebe a pokouším se pomoci mým svěřeným diecezánům k evangelní proměně a projasnění smýšlení, aby celková křesťanská atmosféra diecéze hýřila laskavostí, přátelstvím, pochopením, velkorysostí, odpuštěním, svorností a radostí z toho, že jsme sourozenci Ježíšovi.

Co jste v prvních dnech ve Vašem úřadě již stihl?

V prvních dnech po nastěhování do Litoměřic jsem toho moc nestihl, ale už jsem tady čtvrt roku, tedy několik týdnů, takže se už v té době něco podařilo udělat. Jestli to bylo právě to, co ode mne Pán Bůh očekával, ukáže čas a jednou mi to jistě On sám řekne.

Na co nejraději vzpomínáte a co Vás naopak nejvíce zarmoutilo v těchto „biskupských“ dnech?

Opravdu nejraději vzpomínám na den mého biskupského svěcení, protože tolik usměvavých křesťanských tváří, kolik při té příležitosti bylo, jsem už hodně dlouho neviděl.

(taky jsem ji našel). Těsně před vrcholem cesty jsme začali zpívat písně s kytarou, aby jsme na sebe přirozenou a nenápadnou cestou upozornili.

Na místě bylo mnoho lidu (asi tak 200) a ve středu stála velká nová kaple. Byla celá dřevěná a v jejím středu chyběl zvon. No a ten zvon se zrovna dnes světil. Byla to pouť se vším všudy, dokonce přijel i z daleka biskup Kajnek a spousta známých kněží (já teda znal jen asi tři) a dokonce i duchovní jiných církví – evangelíci, husité, ...

Jako na správné pouti bylo na konci

nejen požehnání, ale i vyzvání k dobrému skutku – pomoci se snědením asi tuny jídla, které se k této slavnosti shromáždilo. Musím říci, že rád dělám dobré skutky. K vidění bylo asi 20 druhů koláčů, zákusků, chlebičků, vína, a co mě překvapilo i sud s kofolou.

Na cestu zpět nám Maruška připravila velmi zajímavou hru, na kterou asi dodnes moc rád vzpomíná Vojta. Pronásledovatelé křesťanů mu zranili obě nohy, jelikož přišel na místo poslední, a tak jsme ho, chudáka, museli asi 2 km nést. Cestou Vojta stíhal vyřizovat i telefonické hovory.

Večer, a vlastně celý den, jsme zakončili velkým táborákem. Skoro každý přidal ruku k dílu a hned nám vzplál velký oheň, za který by se nemusel stydět ani zálesák. Jen nás Ondra upozorňoval, abychom nepodpálili 100 m stojící suchý strom. Co byste řekli, že jsme u táboráku dělali? Asi vás zklamou, ale bylo to opékání, zpěv, hra na kytaru a mě třeba zcela zaujalo nabíjení jedné baterky... prostě geniální vynález. Stačí pouze mačkat páčku a pryč se to samo nabije na hodiny dopředu... jak pro Robinsona. Pouť jsme zakončili děkovnou modlitbou a v klidu se rozjeli domů.

- David Křeček -

Pout' do Svaté země

V termínu od 27. února do 6. března 2009 jsem se spolu s necelou stovkou poutníků účastnil pouti do Svaté země pořádané P. Josefem Mazurou z Ústí nad Labem. V pátek v odpoledních hodinách jsem nastoupil do rychlíku směr Pardubice, kde jsme se setkali se zbytkem poutníků a vlakem EC jsme vyrazili směr Bratislava. V hlavním Slovenském městě nás přivítal déšť, který ale nás,

odhodlané poutníky, absolutně nemohl rozházet. Po chvíli čekání pro nás přijely autobusy, která nás dopravily na letiště, ze kterého jsme už nabrali směr Tel Aviv. Po přeletu byla většina naší skupiny zaskočena: místo slunečného suchého počasí nás přivítal prudký přivalový déšť, ale nadšení, že jsme konečně ve Svaté zemi bylo silnější než únava a špatná nálada. Z letiště jsme ihned vyrazili

přistavenými autobusy po pobřeží Středozemního moře do přístavního města Haifa a zde na horu Karmel, kde jsme v klášteře Stella Maris (Hvězda moře) slavili naši první mši svatou na svatě pudě. Na místě Ježíšova křtu zvaném Jardenit jsme si obnovili své křestní sliby. Další zastávka naší pouti byla Tabgha, místo, kde Ježíš učinil jeden za svých největších zázraků: rozmnožení chlebě a ryb. Odtud nás

spolehlivý arabský šofér zavezl k Bazilice Primátu sv. Petra, kde Ježíš ustanovil Šimona Petra do úřadu Primase. V Kafarnaum, v osadě, kde tento světec žil, jsme si prohlédli moderní baziliku mající tvar lodi. Poslední naše zastávka byla na Hoře Blahoslavenství, odkud Ježíš učil zástupy a vyřkl své velice známé Horské kázání. To už se ale začalo stmívat a tak nás páni řidiči zavezli do hotelu Eden v Tiberiasu, kde jsme byli na první noc ubytováni.

Druhý den: Hned ráno jsme vyrazili na projížďku lodí po Genezaratském

jezeře, po krásné plavbě jsme loď vyměnili za taxíky, které nabrali směr hora Tábor, místo, kde se Ježíš před apoštoly Petrem, Jakubem a Janem proměnil. Zde jsme slavili mši svatou s udílením popelce. Po společném slavení eucharistie jsme navštívili město, v němž žila Panna Maria: Nazaret. Nad jejím domem dnes stojí Bazilika Zvěstování, která je dominantou města. V ambitech kolem baziliky jsou umístěny mozaiky s podobiznami Panny Marie tak, jak si ji představují různé národy, takže jsme tam našli i naši, Československou. Pár metrů od této baziliky se nachází na místě původního Josefova domu bazilika zasvěcená kupodivu právě jemu. Po návštěvě této baziliky, v které se nachází nejstarší baptisterium na světě jsme odjeli do Kány Galilejské. Zde Ježíš učinil další ze svých zázraků: proměnil vodu ve víno. Proběhly Manželské sliby a po jejich skončení vzala naše grupa útokem stánek s vínem, protože neodvést si víno z Kány Galilejské je asi to samé, jako neodvézt si zmenšenou Eifelovu věž z Paříže.:-) Nyní nás čekala dlouhá cesta až do Betléma, kde jsme byli ubytováni v hotelu Star až do konce putování.

Den třetí: Ráno jsme navštívili Pole pastýřů, kde se zjevil Anděl Páně pastýřům a zvěstoval jim, že mají jít k jesličkám. I zde jsme slavili mši svatou. Po mši svaté, prohlídce a povinném fotografování jsme se vydali do Karmelitánského kláštera, kde žila bl. Miriam, která nosila na svém těle stigmata a po její smrti při pitvě zjistili, že žila několik let s probodnutým srdcem. Další zastávka našeho putování byla Zeď nářků (Západní zeď). Zde mě zaujalo rozdělení sektorů u Zdi – pro muže a pro ženy (ženy měli asi čtvrtinu prostoru oproti mužům). Zde si tedy pouze muži prohlédli

Mons. Mgr. Jan Baxant 20. biskup litoměřický

Mons. Jan Baxant, kněz pražské arcidiecéze, se narodil 8. 10. 1948 v Karlových Varech. Pochází ze šesti sourozenců, bratr Pavel je rovněž kněz, sestra Marie vede Bohu zasvěcený život. Po maturitě na Střední průmyslové škole zeměměřičské v Praze byl přijat na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Praze se sídlem v Litoměřicích. Po ukončení studia přijal kněžské svěcení 23. 6. 1973 v Praze z rukou Mons. Františka Tomáška.

Svou kněžskou službu začínal jako kaplan v Kolíně v letech 1973 až 1975. Poté působil jako

administrátor nejprve v Bystřici u Benešova (v letech 1975 až 1983) a pak ve farnosti sv. Antonína v Praze – Holešovicích (v letech 1983 až 1990). V roce 1990 byl jmenován vicerektorem a posléze v roce 1993 rektorem Arcibiskupského kněžského semináře v Praze. Od roku 1997 pokračoval v kněžské službě jako farář nejdříve v Kolíně, a pak od roku 2000 až do konce roku 2002 ve farnosti Matky Boží před Týnem v Praze. Od 1. 1. 2003 byl jmenován generálním vikářem českobudějovické diecéze. Hovoří německy, francouzsky, italsky a rusky.

**Rozhovor s Mons. Janem Baxantem
naleznete na následující straně.**

změnila přístup a vyplatilo se. Pro mne dost dobré povzbuzení před maturitou! Díky! Potom k nám promluvil Otec Tomáš Holub. Trošku jsme se rozpohybovali u písničky a ve zbylém čase proběhlo jmenování nových zástupců vikariátů a různé upoutávky a reklamy na akce pořádané v diecézi, převážně hudební festivaly. Nakonec jsme si vyslechli informace a opět zahrála VeKa. Málem bych zapoměla zmínit, že při výstupu z budovy každý účastník dostal dobrou bagetku :-). Náš spolčácký kruh se rozšířil, když vlakem dorazila ještě Zuzka; s tou jsem potom došla ke katedrále sv. Ducha, kde jsme čas využily k pokecu s kámošema/kama, které jsme dlouho neviděly. Od 14:15 probíhala křížová cesta a v 15 hod začala mše svatá, což byl tzv. zlatý hřeb programu. A to zaslouženě,

protože byla skvělá! Využily jsme pozvání jít nahoru na kůr, což bylo pro mě asi nejlepší rozhodnutí dne. Mám totiž ráda mše s pohledem seshora, člověk tak má přehled o všem, co se děje, vidí všude dobře a může to tak i lépe prožít. Navíc jsme mohly být poblíž kapely, která celý obřad doprovázela, a tou nebyl nikdo jiný než Vavříneček! S výběrem písniček jsem byla nadmíru spokojená, byly to převážně moje oblíbené. Myslím, že ona každá mše s takovým moderním

doprovodem zaujme mladé lidi víc. Teda nic proti písniím z kancionálu! Ale myslím, že mi dáte za pravdu, že tyto písničky dokážou vykouzlit ještě daleko lepší atmosféru..

Moc tedy děkuju vám, Vavřínečkům, za hudební doprovod a chválím vás že jste to tak pěkně zvládli! Tato mše svatá byla tedy, jak už jsem řekla, vyvrcholením celého dne, celého diecézního setkání. Po skončení ještě dostal každý účastník svitek – dopis od biskupa Dominika. Ten jsem si záměrně nechala až na doma (biskup zde oslovuje nás mladé, abychom se skutečně nebáli našich rozhodnutí a samozřejmě píše i o aktuálních Velikonocích). Ještě dlouho po skončení mše se to kolem katedrály hemžilo účastníky setkání. Pomalu ale jistě se den chýlil ke konci, na program už nic nebylo, a tak se všichni postupně začali vydávat na cestu do svých domovů. Po dlouhém loučení s Vavřínečkem jsme se odtrhli i my a vyšli směr nádraží. I ta cesta zpět byla velmi příjemná, vyprávěli jsme si zážitky nasbírané v tomto dni a zakončila to nejmladší Eliška, která se zúčastnila i setkání v Praze, slovy: „V Praze byl sice lepší program, ale dnešek mě bavil víc!“ Já jsem šťastná, že se to vydařilo, že jsme se duchovně občerstvili, že nám přálo i počasí, že snad byli spokojeni všichni – zkrátka, že to byla akce, na kterou budu dlouho ráda vzpomínat a... samozřejmě za ni PB děkovat.

synagogu a po prohlídce nás už čekala hora Sión a na ní kostel Usnutí Panny Marie a Večefadlo.

Den čtvrtý: Po opravdu vydatné snídani nás ne moc usměvavý šofér zavezl do Betfage: místa, odkud Pán Ježíš vyjel na oslátku. Po mši svaté, kterou jsme zde oslavili, jsme navštívili kostel Pater Noster (Otče náš), kde Ježíš učil tuto modlitbu. Tento Karmelitánský klášter je lemovanými leštěnými dlaždicemi, na nichž je tato modlitba ve více než šedesáti jazycích světa, včetně Brailova písma. Po důkladném prostudování téměř všech Otčenášů byl čas se vydat na nedaleko vzdálenou Olivovou horu, na jejímž svahu jsme navštívili kostel Dominus Flavit (Pán zaplakal), kde Ježíš plakal nad zkázou Jeruzaléma. Pod Olivovou horou jsme prošli Getsemanskou zahradou do baziliky Agonie. Uvnitř této baziliky se nachází Skála úzkosti, na které se Ježíš modlil a potil krev tu noc před svým zjetím. Nedaleko od této krásné baziliky se nachází kostel Nanebevzetí Panny Marie, kde byla Maria pohřbena a odtud vstoupila na nebesa. Po návštěvě jsme nasedli do autobusů a vyrazili navštívit světové muzeum holocaustu v Yad Vashem. Škoda jen, že jsme na prohlídku tohoto velkého komplexu měli asi jen 2 hodiny. Po tomto (jistě nejen pro mě) silném

zážitku jsme navštívili Ein Karem. Zde se narodil a vyrůstal Jan Křtítel. Je zde bazilika Narození Jana Křtitele a bazilika Navštívení, která je na místě domu, kde bydlela Alžběta a Zachariáš. A protože už na nás byla znát únava a den už se chýlil ke konci, odjeli jsme do hotelu, kde se někteří ihned po večeri odebrali do svých pokojů, ale našli se i tací, kteří trávili volný čas hraním karetní hry BANG!, u které vydrželi ti nejtřejší z nás sedět každý den až daleko přes půlnoc.

Den pátý: Z hotelu jsme tentokrát vyjžděli už časně ráno, protože nás čekal ani ne tak fyzicky, jako spíš časově náročný program. Naše první zastávka byla Betanie. Tady Ježíš provedl zázrak přivedení zemřelého Lazara, bratra Marty a Marie, zpět do života. Po mši svaté ve Františkánské Svatyni Sv. Lazara jsme museli překonat výškový rozdíl

okolo 1200 metrů, protože jsme jeli do pevnosti Masada. Tato pevnost nedaleko Mrtvého moře byla vystavena Herodem Velikým. Přístup na ní byl obtížný (dnes vede na vrchol hory lanovka, kterou jsme využili i my). Po prohlídce jsme opět nasedli do autobusů a řidič nás odvezl k Mrtvému moři. Pro mne to byl jeden z největších zážitků ze Svaté země. Vždyť kde jinde se Vám poštěstí, že se

- Aneta z Kolína -

jenom položíte na vodní hladinu, zavřete oči a necháte se unášet. Ovšem nesmíte usnout, protože zdejší proudy jsou docela silné a mohlo by se Vám stát, že by Vás mohlo čekat probuzení někde uprostřed moře. :-)

Naštěstí nikomu z naší skupiny se nepodařilo nikam „odplout“ a tak jsme po 90. minutách vodních hrátek nabrali směr Kumrán. Zde roku 1947 mladý beduínský pastevec čirou náhodou objevil spoustu starověkých letopisů známých také jako Svitky od Mrtvého moře. Při cestě na hotel jsme ještě navštívili Jericho. Projeli jsme okolo Stromu, na který podle tradice vylezl Zacheus, aby uviděl Ježíše a po menší zastávce pod horou Pokušení jsme již vyrazili do hotelových pokojů.

Den šestý: Ráno jsme navštívili chrám Božího hrobu a Kalvárii. Poté jsme se vydali navštívit chrámovou horu. Zde jsme si po přísné bezpečnostní kontrole (nepustili nás tam ani s kytarou) zvenku prohlédli dominantu Jeruzaléma: Skalní dóm (Omarova mešita), která stojí na místě, kde stál Šalamounův chrám. Zde byla zřejmě uložena Archa úmluvy a sedmira-

menný svícen Menora. Tyto předměty se po zničení Šalamounova chrámu ztratili neznámo kam. Dnešní mši jsme oslavili na místě Druhého zastavení Křížové cesty. Samotná křížová cesta následovala ihned po skončení mše. Po křížové cestě jsme dojeli do hotelu, kde jsme strávili poslední noc ve Svaté zemi

Den sedmý: První bod dnešního dne byla návštěva kostela sv. Kateřiny Alexandrijské, kde se uskutečnila naše poslední mše svatá. Dále jsme navštívili Mléčnou jeskyni – zde Maria při útěku do Egypta nakojila Ježíška. Podle pověsti při kojení trochu Mariina mléka ukápló na kamennou podlahu, a přeměnilo celou jeskyni v bílou. Sáčky s na prach rozemletými bílými kamínky které se zde prodávají, jsou velmi populární u kojících matek, které věří, že jim tento prášek zajistí bohatou tvorbu mléka. Poslední zastávkou naší pouti byla bazilika Narození Páně. Co se stalo zde, si asi každý domyslíte.:-) Poté už náš čekal odjezd na letiště a odlet do Bratislavy, odkud nás autobusy rozvezly do našich domovů... - **Filip Kužel** -

Diecézní setkání mládeže v HK pohledem sousedky z pražské arcidiecéze

Od rána krásně svítlo sluníčko, což samo o sobě zajišťuje, že den bude krásný! A taky, že byl... Už cesta tam byla zajímavá. Jelo od nás 5 kusů z „malého“ spolča a dvě z „velkého“ – www.barcio.com. Cestou jsem potkávali známé, kteří měli také namířeno na diecézko, takže k našemu potěšení jsme mohli zažít větší společenství katolíků už cestou. Po cestě do Filharmonie, kde proběhl dopolední program, jsme viděli několik živých ukazatelů s oranžovými praporky a nápisy „diecézní setkání mládeže“. To na mě taky zapůsobilo – kromě pomoci lidem se sníženou orientační schopností (jako např. mně:) to mohlo fungovat i jako reklama pro nevěřící.

Poté, co jsme vyfasovali jmenovky a programy, jsme si šli zabrat místa k sezení. Kapela VeKa, která zahrála pár kousků už před zahájením, nám udělala velkou radost! (Musím podotknout, že mají moc pěkná trička! Ale jen takový detail – neměli náhodou Vavřínečci oranžovou barvu dřív?) Ale konečně k samotnému programu. Motto setkání „Máme naději v živém Bohu“ (1 Tim 4,10) mě osobně hodně zaujalo. No, není to krásné, když víme, že tu naději opravdu máme? Během dvou hodin dopoledne proběhl nabitý program. Úvodní scénka o chování a myšlení teenagerů byla samozřejmě v duchu motta. Představili se nám moderátoři Eva a Michal, potom následovalo slovo biskupa Dominika Duky. Abychom si trochu procvičili ruce, naučili nás moderátoři speciální pozdrav – ten naše spolčo úplně dostal (procvičili jsme si ho při cestě domů a myslím, že nikdo nezapomene, co znamená výraz „Ke strojům!“). Potom

jsme si poslechli další slovo na den – při tom jsem si uvědomila, jak je opravdu důležité děkovat. Děkovat Bohu za všechno, protože spoustu věcí už bereme jako samozřejmost, i když to tak samozřejmě není. Jak jsme měli možnost slyšet – „Jsme schopní za něco prosit dny, týdny, roky... ale umíme potom i stejně dlouho děkovat?“. Toto jsem si vzala k srdci. Pro malé odlehčení atmosféry měl vystoupení kouzelník. Kouzelníky teda zrovna moc nemusím, ale tenhle byl alespoň trochu vtipný. Víc mě zaujala dvě svědectví o naději. To jedno se mě dost dotklo – studentka vyprávěla o nepovedených zkouškách na vysoké škole, kdy před nimi sice rozmlouvala s Bohem, ale stále věřila vic sobě, spoléhala hlavně na své vědomosti, což dopadlo tak, jak dopadlo. Když ji čekala poslední možná zkouška,